Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Den fire og fyrretyvende Halvaars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City den 6te Oktober og paafølgende Dage.

(Fra „Deseret News".)

Nærværende paa Forhøjningen:

Af det første Præsidentskab:

Brigham Young, Præsident; Raadgivere: Geo. A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington og Geo. Q. Cannon.

Af de tolv Apostle:

Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun. og Albert Carrington.

Patriark: John Smith.

Af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum:

Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Højpræsternes Kvorum:

Edward Snelgrove og Elias Morris.

Af Præsidentskabet for denne Stav af Zion:

Geo. B. Wallace, W. H. Folsom og John T. Caine.

Af Præsidentskabet for Bispedømmet:

Edward Hunter og Leonard W. Hardy.

Foruden de nævnte Autoriteter vare ledende Mænd fra de forskjellige Dele af Territoriet Utah og nogle fra Idaho tilstede.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident Geo A. Smith.

Koret sang: „Alle, der elske Immanuels Navn," osv.

Bøn af Præs. Geo. A. Smith.

Koret sang: „Behageligt er det, min Gud, min Konge."

Præs. Geo A. Smith var taknemlig over at samles med de Hellige i denne Konference. Vi have antaget de første

Principer i Evangeliet og derved sluttet Pagt med Herren, hvilket vi burde erindre os, thi paa Grund af den menneskelige Svaghed ere saa Mange i Kirkens tidligste Dage faldne fra Sandheden og have apostaseret, hvoraf Nogle drage den Slutning, at de bedste Kræfter i Kirken gik bort med dem, men den paafølgende Fremgang i Riget var saadan, at det foregaaende Frafald neppe føltes.

Det Emne, der vilde blive behandlet under denne Konference, var med Hensyn til en almindelig Reformation, indbefattende Principet om Samvirken, hvilket har været udførligt prædiket om, men der behøves endnu en betydelig Forbedring i vor Praxis for at kunne blive et uafhængigt og selvopholdende Samfund. Derfor skulde vi tage fat med Alvor og ikke alene søge at frembringe, hvad vi ligefrem forbruge og bære, men tillige søge at beskytte enhver Gren af vor Hjemmeindustri.

Han talte derpaa om Arbejdets Fremadskriden paa Templet i St. George og i denne Stad (Salt Lake City) og om Nødvendigheden af, at vi vedblive med at lægge 50 Cents til Side om Maaneden for Opbyggelsen af Templer. En to eller tre hundrede Arbejdere ventes at gaa ned til St. George efter Konferencen for at hjælpe til at opbygge Templet, da Arbejdet dernede kan fortsættes hele Vinteren uden synderlig at blive forhindret ved Storme.

Der vilde ligeledes blive kaldt en Del Missionærer under Konferencen til at prædike Evangeliet i Staterne og Kanada.

Lad os være forenede i vore Hjerters Ønske og Begjær til Gud om, at hans Tjener Brigham maa blive befriet for sin nuværende Upasselighed, og at de, som skulle staa frem og tale, maatte være opfyldte af Lys og Kundskab til at belære og velsigne dem, som vare nærværende ved denne Konference. Lad os holde os til Retfærdighed og vedblive at være trofaste indtil Enden, at vi kunne erholde evigt Liv.

Ældste C. C. Rich var glad over at vide, at vi levede paa en Dag, da der gaves Inspiration fra den Almægtige. Et saadant Privilegium havde man ikke havt i mange forgangne Generationer. At vide, at Gud havde paalagt os et Arbejde at udføre, skulde indgyde os Mod og Kraft til at gjøre Alt, hvad vi kunde. Det Arbejde, til hvilket vi vare kaldte, bestod ikke alene i at udvirke vor egen timelige og aandelige Frelse, men ogsaa i vore hedengangne Venners.

Han viste, hvor ruinerende den Politik var, at hente vore Fornødenheder fra et fremmed Marked, og talte stærkt for at blive et selvunderholdende Folk, hvilket var den eneste Maade, vi kunde vente at gaa fremad paa i timelig Henséende. Det gjorde Intet til Sagen, hvor megen Modstand, vi vilde møde, naar vi blot vilde være forenede i at efterkomme Guds Tjeneres Raad; alle de Ondes Planer vilde da tilintetgjøres. Vi maa adlyde Himlens Befalinger gjennem Guds Tjener Brigham, og Alt vilde gaa godt. Det var for os stadig at være paa Vagt, at ingen daarlig Fremgangsmaade maatte blive brugt af os eller nogen Anden, saa at vi tilsidst kunne overkomme Alt.

Ældste Brigham Young jun. sagde, han havde et Vidnesbyrd at fremlægge. Det var en stor Ting at kjende Gud og hans Søn Jesus og at der var en Mand paa Jorden, som var inspireret til at lede Menneskene paa den Vej, som vilde bringe dem tilbage igjen til Guds Nærværelse. Han havde erholdt dette Vidnesbyrd for sig selv, og at Gud talte til sine Tjenere i disse vore Dage, ligesaa tydeligt som han nogensinde har talt til

Esajas, Jeremias eller nogen af de gamle Profeter. Kjød og Blod havde ikke aabenbaret ham dette Faktum, men havde erholdt det fra Gud selv, og Tusinder af Sidste Dages Hellige kunde bære det samme Vidnesbyrd. Derfor vilde Verden, som hører dette Vidnesbyrd og forkaster det, ganske vist være under Fordømmelse. Tusinder vare blevne indsamlede til dette Territorium som en Følge af Guds Tjeneres Løfte om, at et Vidnesbyrd skulde gives dem, hvis de med et oprigtigt Hjerte vilde adlyde Evangeliets Principer. Medens de fredelige Indbyggere af dette Territorium vare ærlig beskjæftigede med at lægge en Grundvold til sin egen Lykke, emigrere de Fattige fra fremmede Lande, desuden forbruge Tusinder og Millioner af Dollars til Opbyggelsen af Templer etc., blive de forfulgte af dem, som burde vide bedre. Men saalænge Gud aabenbarede ham, at det var hans Pligt at prædike Evangeliet, vilde han med hans Hjælp vedblive dermed, saa længe han levede, hvad end Følgerne skulde blive.

Koret istemmede Hymnen: „Hvo er lig Dig?"

Taksigelse af Præs. D. H. Wells.

Eftermiddag.

Koret sang: „Kommer alle I Hellige, som bo paa Jorden."

Bøn af Ældste A. Carrington.

Koret sang: „Lykkelig det Menneske, som finder Naade."

Ældste John Taylor glædede sig over Lejligheden, han havde, til at tale om de Ting, som høre Guds Rige til. Det Arbejde, vi have at udføre i dette Rige, adskiller sig fra ethvert andet paa den hele Jord, og han troede, at vi ikke vare ansvarlige for den Stilling, vi nu indtoge, da det var en Del af det Program, som var blevet opstillet og planlagt, for denne Verden var til.

Han skuede tilbage paa Fortidens Historie, der stod i nøje Samklang med Guds Hensigter, betragtede Menneskets Slethed og Nedværdigelse den Gang og Guds Retfærdighed i at udrydde dem af Jorden, idet han ikke tillod dem at formere sit fordærvelige Slags, men lod dem gaa til Aandeverden, hvor de maatte forblive, indtil Jesus i Tidens Midte gik for at aabne Fængslets Døre og prædike om Befrielse for dem, som vare i Forvaring.

Han hentydede ogsaa til de gamle Guds Mænd, som havde det evige Præstedømme, ved hvilket de kunde forstaa Guds Handlemaade med sit Folk og som var en Del af den store Plan, der var forud lagt af den Almægtige. Efter Abrahams Dage udartede Folket og faldt i Mørke, hvorfor Gud maatte indføre en Lov med kjødelige Bud.

Vi fandt dernæst en Familie, som blev overført til dette Kontinent, voxede og blev til et stort og mægtigt Folk, men som dels var retfærdigt og dels ugudeligt og erholdt Velsignelser eller blev hjemsøgt af den Almægtiges Straffedomme overensstemmende med deres Gjerninger. I over to hundrede Aar levede den retfærdige Del af dem som et enigt og lykkeligt Folk.

Gud havde aabenbaret mange Ting til Jos. Smith, som han ikke vidste noget om, indtil de bleve aabenbarede ham, f. Ex. de første Principer i Evangeliet, Indsamlingen, Opbyggelsen af Templer etc. Alle disse Ting, som henhøre til denne Udeling, komme fra Gud og ikke fra Mennesket; derfor vare vi blevne bevarede og skulde blive det, saalænge vi efterkom hans Raad igjennem hans Tjenere. De, som sammensvore sig for at standse Herrens Værk, vilde blive skuffede i deres Planer, og deres svage Bestræbelser vilde falde magtesløse til Jorden, thi Herren var den Styrende.

Lad os føle, at vi ere forpligtede til at opbygge Guds Rige og lægge til Side alle modsatte Begreber. Lad os hjælpe til at bygge Templer, saa at alle Folk, der nogensinde levede, kunde blive administrerede for og gjøres noget Godt. Alle de gamle Guds Mænd, som engang levede og endnu leve, vare ifærd med hinsides at fremrulle dette store sidste Dages Værk ligesaa vel som vi. Lad os derfor arbejde med vore Hænder og Midler til at opbygge disse Templer. Lad os lægge alle egennyttige og uskjønne Følelser til Side og blive mere fuldkomne og ædle i alle vore Handlinger. Guds Rige gik stadig fremad, og ingen Magt paa Jorden kunde forhindre det. Dette profeterede han i Israels Guds Navn.

Ældste W. Woodruff glædede sig over, at han havde levet længe nok til at se og høre Mænd have tilstrækkeligt Mod til at forsvare og tale for de upopulære Lærdomme i vor Herres Jesu Kristi Evangelium ogsaa i denne Uddeling. Gud holder alle Menneskers Skjæbne i sin Haand, og Ingen kan forhindre ham fra at udføre sine Hensigter, men alle Ting ville blive udførte overensstemmende med hans Sind og Villie. Alle Aabenbaringerne, givne ved Inspiration fra Verdens Begyndelse af indtil nærværende Tid, ville blive opfyldte. Alt, hvad der er blevet sagt med Hensyn til Zion i de sidste Dage, vilde gaa i Opfyldelse. Optegnelserne, som vare blevne forvarede i Jorden for mange Aarhundreder siden ved Profeten Moronis Haand, overensstemmende med Esajas og Ezekiels Udsagn, vare blevne bragte frem for Lyset i disse vore Dage ved Profeten Jos. Smith. Tusinder af Helliges Bønner opstege i disse Dale til Himlen for Guds Tjeneres Skyld og for at Guds Hensigter maatte blive udførte. Dette store sidste Dages Værk blev begyndt ved at Israels Ældster gik ud uden Pung og Taske, vidnende for Folket, hvad Gud havde begyndt at udføre, og Tusinder vare her i Dag som Resultatet af deres Arbejde, og Guds Velsignelser fulgte dem. Alle Aabenbaringer, givne ved hans Tjener Jos. Smith, vare hidindtil blevne opfyldte bogstavelig, og enhver anden vilde blive, thi ikke et Bogstav eller en Tøddel af Guds Ord skulde forgaa.

Naar Hedningerne viste sig uværdige til evigt Liv, vilde Evangeliet blive dem frataget og tilbudt Jøderne. Intet Menneske maa vente sig, at det vil gaa ham vel, der vover at stride imod Gud, dog hvormeget Menneskene end maatte føle sig tilbøjelige til at forfølge og ødelægge dette Folk, ønskede vi dog ikke at gjengjælde dem det, thi vor Hensigt var at opbygge og ikke ødelægge. Vi vare ikke tilbøjelige til at trættes med Nogen om hans Religion, thi det var en Sag imellem ham og hans Gud. Vi opfordrede altid til en nøje Undersøgelse af vore Principer, thi de vare, hvad Gud havde aabenbaret og vilde taale den skarpeste Grandsken og Sammenligning, hvorfor vort Tabernakel stedse havde været aabent for de forskjellige religiøse Lærere, hvor de kunde staa frem og forsvare deres besynderlige Anskuelser.

Koret sang Salmen: „Skjønne ere dine Taarne."

Konferencen hævedes til den paafølgende Dag Kl. 10 Form.

Taksigelse af Brigham Young jun.

Anden Dag.

Onsdag Form. d. 7de Oktbr.

Koret sang: „Snart skulle Zions Taarne rejses."

Bøn af Ældste G. B. Wallace.

Koret afsang en Salme.

Ældste Albert Carrington sagde,

han kom ofte i sine Reflektioner til at tænke: Hvad kan det nytte at tale, naar Menneskene ere bestemte paa at beholde deres egne besynderlige Meninger og Anskuelser? Men Gud havde befalet Evangeliets Prædiken i den Hensigt at rette Menneskenes Fejl og lade dem komme til Kundskab om, hvem de tilbede. Han omtalte dernæst Forskjellen mellem Kristenhedens lejede Præsteskare og Guds sande Præsteskab. Han dvælede ogsaa ved Guds Helliges Ufuldkommenhed i disse Dale, da de mere eller mindre havde antaget babyloniske Skikke og Vaner. Det vilde være bedre, strengt at adlyde den Lov, som Gud havde aabenbaret og som havde til Hensigt at føre dem tilbage til deres Faders Nærværelse.

Frelsningsplanen, som er lagt af vor Fader, er saa simpel og saa billig, at den vejfarende Mand, omendskjøndt en Taabe, kan ikke tage fejl deraf, men netop de selvsamme Principers Simpelhed synes at være den store Anstødsstén for Verden.

Vi, som nu bebo disse Dale og blive betragtede af Menneskene i Almindelighed som uvidende og fanatiske, levede en Gang i Kristendommen og vare mere eller mindre bekjendte med den kristne Verdens Tros- og Læresætninger, men som vi nu have antaget Guds Søns evige Evangelium og erholdt Guds Aands livgivende Kraft og Indflydelse, indtage vi en hel forskjellig Stilling fra Verden og hvad den antager. Al den Kundskab, som Verdens Videnskabsmænd besidde, have de erholdt fra Gud. De fik deres Forstand af ham, derfor have de Intet at rose sig af, men enhver Sandhed, enten videnskabelig eller ikke, indbefattes i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Evangelium. Gud er det eneste Ophav til den evige Frelsningsplan, som er bleven aabenbaret i sin Fylde i disse vore Dage, hvorfor Verden ikke burde have noget at udsætte paa de Sidste Dages Hellige for de Principer, den indeholder, men snarere lade deres Vrede vende sig imod Herren og prøve Styrke med ham.

Han glædede sig over, at Gud havde udvalgt en stakkels ulærd Yngling ved Navn Jos. Smith til at aabenbare og indføre Fylden af det evige Evangelium, overensstemmende med Johannes den Aabenbarers og andre Profeters Forudsigende.

Ældste F. D. Richards bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Principer, som Gud havde aabenbaret, og som vare blevne os lærte, indbefattende Daab til vore Synders Forladelse for at kunne indkomme i Guds Rige. Han følte sig ogsaa taknemlig for, at saa Mange vare de lykkelige Modtagere af disse Velsignelser.

Han skuede tilbage paa, hvad de Hellige havde maattet gjennemgaa i Kirkens tidligste Dage, da de vare underkastede de Ugudeliges Forfølgelser, og dvælede ved nogle af de store Velsignelser og Privilegier, som formedelst Evangeliet var tilflydt de Hellige.

Jos. Smith, som var et Redskab i Herrens Haand til at bringe frem disse kostelige Aabenbaringer, var en stor Profet for denne Slægt og var gaaen til Aandeverden for at forelægge dem den store Frelsningsplan og hjælpe til at fremme Guds Hensigter med Hensyn til Menneskeslægtens Gjenløsning.

Han bad, at de Hellige maatte leve saaledes, at de kunde komme til at se Sandheden sejre overalt paa Jorden.

Konferencen hævedes til Kl. 2 Efterm.

Koret afsang Salmen: „Eders Hoveder opløft."

Taksigelse af Patriark John Smith.

Eftermiddag.

Koret sang: „Lovet være Herren."

Bøn af Ældste John Taylor.

Koret sang: „Vi beskjæmmes ej ved at tilbede Herren."

Ældste Orson Pratt sagde, han var bleven opfordret til at prædike om Gjenstanden Ægteskab. Han troede ikke, at Nogen, der virkelig troede paa den hellige Skrift, vilde negte, at Ægteskabet var en guddomlig Institution. For at bevise, hvad Gud gjorde i Mose Dage, henviste han til 21de Kap. i anden Mosebog, hvor en Lov blev given til et polygamisk Folk. Han haabede, at fromme Kristne i denne Forsamling ikke vilde have noget at udsætte paa deres egen Bibel. Han haabede ligeledes, at de ikke vilde beklage sig over, at hine gamle Guds Mænd, som vare Polygamister, nu vare Borgere i Guds Rige, og følgelig ikke fordømte eller forkastede paa Grund af deres Polygami. Ej heller skulde de beklage sig over, om Gud fandt det passende at kræve Lydighed til den samme Lov i vore Dage.

For at vise, at den polygamistiske Praxis vedblev hos Israels Hus, henviste han til det 21de og 25de Kapitel af femte Mosebog, hvor den Lov var given, at en Mand skulde gifte sin afdøde Broders Enke. Han viste ligeledes, hvorledes Loven om Polygami, som blev given i Mose Dage, tilligemed enhver anden god og moralsk Lov ikke afskaffedes af Frelseren, men var ligesaa bindende efter som før hans Komme. Han talte ogsaa om den Straf, som ledsagede den, der forkastede eller negtede at adlyde Loven om Polygami, hvilket var en almindelig Vanære blandt hele Israel.

Da Gud begyndte den sidste Uddeling og tillige at gjenoprette alle Ting, som er blevet sagt ved hans Tjenere Profeterne fra Verdens Begyndelse af, maatte Loven om Polygami tilligemed alle andre Ting blive gjengivet, og den kristne Trosbekjender maa enten benegte Bibelen at være en guddomlig Optegnelse eller ogsaa tilstaa, at Loven om Polygami er en bibelsk Lærdom.

Han talte derpaa om dette Princip, som det udøves iblandt de Sidste Dages Hellige. Grunden, hvorfor det blev prakticeret iblandt os, var fordi Gud havde befalet os at adlyde det, havde givet Aabenbaring desangaaende, og fordi vi selv troede det. Hvorfor skulde ikke Gud give Love i vore Dage med Hensyn til Familieforholde som i Mose Dage?

Han troede altid som Dreng, at Enhver havde Ret til at tro og udøve Bibelens Lærdomme i dette Frihedens Land, men det syntes, som om Mænd vare fremkomne med Love, som forhindrede Jagttagelsen af én Lov, nemlig Polygami, under Straf af svære Bøder. Skulde vi derfor adlyde Gud eller Mennesker?

Han udtalte derefter den Profeti, at enhver Mand eller Kvinde, som forkastede Polygami, vilde falde i Mørke, tabe Guds Aand og tilsidst gaa til Fordømmelse.

Dernæst talede han om Menneskets tilkommende Tilstand. Vor fremtidige Stilling afhang af Evangeliets Ordinancer. Da Ægteskabet er en guddomlig Indstiftelse, vare ingen Personer lovlig giftede for Gud, naar de vare viede af en civil Øvrighedsperson, heller ikke vare deres Børn lovlige Arvinger, omend de bleve betragtede som saadanne af alle kristne Landes Love. Han beklagede, at nogle af vore unge Folk, som foregave at være Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, virkelig vare blevne viede for en Fredsdommer alene, hvilket forhindrede deres Forbindelse som Mand og Hustru, naar Døden skilte dem ad.

Saaledes var det ikke med dem, som vare viede af en guddomlig Autoritet for Tid og al Evighed. Deres Samliv vilde aldrig ophøre.

Han sluttede sine Bemærkninger med en smuk Beskrivelse af det Nye Jerusalem, paa hvis Porte de tolv polygamiske Børns Navne vilde blive indskrevne.

Koret afsang Salmen: „Jorden er Herrens."

Konferencen hævedes til den næste Dag Kl. 10.

Taksigelse af Præs. Geo. A. Smith.

Tredie Dag.

Thorsdag Form. den 8de Oktbr.

Koret sang: „Morgenen oprinder, Skyggerne fly."

Bøn af Ældste John van Cott.

Koret sang: „Priser Herren, mit Hjerte forenes skal."

Ældste George Goddard gjorde nogle Bemærkninger angaaende Vigtigheden af, strengt at udføre Guds Tjeneres Raad i Henséende til frit at medvirke til Opbyggelsen af Templer og føre en selvunderholdende Politik ved at ophjælpe enhver mulig Hjemmeindustri.

Ældste C. W. Penrose talte om Nødvendigheden af for enhver offentlig Taler at være inspireret af Herrens Aand, naar man talte til en Forsamling af Sidste Dages Hellige. Han talte ogsaa om Evangeliet, som var blevet prædiket af Ældsterne iblandt de forskjellige Nationer, og efter en nøje Undersøgelse af de Principer, de prædikede, annammede Mange dem og bleve døbte til deres Synders Forladelse. De erholdt saa et Vidnesbyrd fra Gud om Sandheden deraf. De bleve den Gang lærte Principet om Indsamling, som de snart antoge og efterkom. Paa Grund heraf vare Tusinder blevne indsamlede til disse Dale, hvor de kunde lære flere af Evangeliets Ordinancer at kjende, kunde forene deres Kræfter og derved opfylde Frelserens Bøn, at de maatte blive Et, ligesom han og Faderen vare Et.

Han gjorde derpaa nogle Bemærkninger angaaende Præstedømmet, som er paalagt de mandlige Medlemmer af Kirken til de Helliges Opbyggelse.

De fleste Hellige, som kom fra de gamle Lande, vare af den flittige, arbejdende Klasse, Nationernes Marv, som besade moralsk Mod nok til at antage og adlyde Sandheden som de fandt den, og vare villige til at udsætte sig for Følgerne.

Præsident Young var ikke imod Udbredelsen af Oplysning og Kundskab; han havde derimod altid opmuntret dertil, og som et Folk burde vi søge at beskytte vore egne literære Arbejder, der indeholde vore Principer, og lægge til Side alle slette Værker, som komme hertil i stor Mængde.

Han forsvarede Folket imod de uretfærdige Beskyldninger, som vare blevne anførte imod dem i Henséende til at være skyldige i Mord, og Forræderi imod Regjeringen. Vi ere her for at opbygge, ikke nedrive, for at skabe, ikke ødelægge. Lad Forældre sætte et godt Exempel for deres Børn og afholde dem fra slet Selskab eller Omgang med Saadanne, der vare at finde paa Salonerne og andre Steder, hvor de Slette og Ugudelige plejede at samles.

Han sluttede med en tro Paamindelse til baade Hellige og Syndere om deres Pligter, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium.

Præs. Geo. A. Smith haabede, at de Lærdomme, som vare blevne fremsatte i denne Dag, vilde blive udførte i de forskjellige Familier og Warder. Lad os iagttage Sabbaten og Visdomsordet, op-

muntre til Læsning af vore egne offentlige Værker og gjøre, hvad vi kunde, for at opbygge Guds Rige. Det gjør Intet til Sagen, hvilke falske Angivelser man kunde sætte i Omløb, lad os kun holde Stand og gaa fremad.

Han sagde, at Mange skulde kaldes som Missionærer til de Forenede Stater og andre Lande, da en stor Slægt var voxet op siden denne Kirkes Oprettelse, som aldrig havde hørt Evangeliet.

Han beskrev derefter Templets nærværende Forfatning i denne Stad, og bød alle Biskopperne og de Hellige i Almindelighed at gaa hen og se det. Han selv glædede sig over dets Skjønhed og den hurtige Fremadskriden med Arbejdet.

Han haabede, at vore Brødre og Søstre vilde efterkomme de Raad og Formaninger, der vare givne i denne Konference. I Særdeleshed skulde de understøtte Udgivelsen af „Woman's Exponent“, der var det eneste Blad, som blev publiceret af vore Søstre. Han talte ligeledes for Principet Selvunderhold, hvilket stod i nøje Forbindelse med den forenede Orden, og sagde, at vi aldrig skulle ophøre med vore Bestræbelser i denne Henséende, indtil Zion var fri og uafhængig.

Koret sang: „O, pris Herren!“

Konferencen hævedes til Kl. 2 Eftm. Taksigelse af Ældste J. L. Smith.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Det er ved Herrens Tjeneres stadige Flid og Arbejde, at Evangeliet har havt saa megen Udbredelse og saa Mange have sluttet sig til Sandheden i disse nordlige Lande, som virkelig Tilfældet har været i de forgangne Aar, og det er os frembeles en sand Glæde at kunne berette om Guds Værks stadige Fremgaang her i Skandinavien, da vi netop have havt Anledning til at overvære nogle af de afholdte Konferencemøder og modtaget Rapporter fra de øvrige, saa at vi have kunnet overtyde os om Missionens gode og trivelige Tilstand. Vi ville benytte Lejligheden til med det Samme at udtale vor Tilfredshed med vore Medarbejderes Flid og Nidkjærhed i Missionens Tjeneste. De ere gode og trofaste Mænd, som burde have de Helliges Tro og Forbønner til at assistere dem i deres Bestræbelser for at fremme Herrens Værk og bringe Lys og Kundskab til vore Medmennesker angaaende den evige Sandhed. Vi have saaledes de bedste Forhaabninger til Fremtiden, at ligesom Mange hidindtil have adlydt Rosten om at omvende sig fra sine Synder og slutte Pagt med Herren, hvorved de ville kunne vandre fremad i et nyt og helligt Levnet, vidende for sig selv, at de ere blevne indlemmede i Guds sande Kirke paa Jorden, ville frembeles endnu Mange komme frem og annamme Evangeliet, som nu en lang Række af Aar har været forkyndt til et Vidnesbyrd for Folkene i disse Lande. Dog har

dette sket i en mere eller mindre Grad, da de skandinaviske Lande ere vidtudstrakte og enkelte Steder, for Exempel det nordlige Norge og Sverig, ere næsten utilgjængelige for Missionærerne. Men det er at haabe, at Herren fremdeles vil være barmhjertig og lade Evangeliet blive prædiket her en rundelig Tid endnu, saa at de Gode og Oprigtige, der findes i disse Lande, kunne komme til en fuld Kundskab om Sandheden.

Efter at have adlydt Evangeliets første Principer, ere vi blevne indlemmede i Guds Rige og Kirke paa Jorden eller, for at bruge et bibelsk Udtryk, blevne Borgere af Riget. Det gjælder da for os at beholde denne Stilling, og da det tillige er en bekjendt Sag, at der i dette Rige ikke er nogen Stillestaaen, men enten en Fremgang eller ogsaa en Tilbagegang, maa vi nødvendigvis søge efter det, der kan forfremme os og gjøre os mere velbehagelige for Herren. Ethvert Menneske har i sig selv en stadig Paaminder, nemlig Samvittigheden, som naar man altid fulgte dens Tilrettevisning, vilde lede En fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Vi burde altid leve saaledes, at vi kunde besidde en rigelig Del af Herrens Aand, der bringer Liv og Glæde, naar vi befinde os blandt Slægtninge og Venner, og som paaskynder os til at aflægge Vidnesbyrd om Sandheden, naar vi ere iblandt Fremmede. Vort hele Liv skulde staa som et Exempel for de Udenforstaaende, at de kunne se de gode Følger af vor ophøjede Religion. Vi skulde søge at tilegne os alt Godt og Ædelt, tragte efter at erholde mere og mere Kundskab og Forstand, og søge hen til Herren som den rette Visdoms Kilde. De Hellige skulde anse det som sin Pligt efter Evne at lægge noget til Side til sin Emigration; naar man gjorde sig det til en fast og ufravigelig Regel hver Maaned eller Uge at lægge et vist lille Beløb til Side i dette Øjemed, vilde man kunne have en større Udsigt til i en nær Fremtid at komme til at emigrere, end om man blot sætter sin Lid til Tilfældet. Ligeledes med Hensyn til Tienden. Dette burde enhver Sidste Dages Hellig vide at have været en Lov i Israel fra Begyndelsen af, hvis Efterkommelse stedse har bragt de rigeste Velsignelser, hvilket ikke alene har været en Kjendsgjerning i gamle Dage, men som ogsaa har faaet en fuld Stadfæstelse blandt Guds Børn i disse Dage. Det vilde være af stort Gavn, om de Hellige vilde lægge sig disse faa Ting paa Hjerte og sætte dem i praktisk Udførelse. Det vilde ligeledes være efter vort Raad og Ønske, om de forskjellige Konference-Præsidenter vilde forestille de Hellige Nødvendigheden af at adlyde og efterkomme disse Ting, der vil være til deres eget sande Gavn og Bedste.

Korrespondance.

Sverig.

Gøteborg den 21de Oktbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Vor Konference er nu over, og vi have havt en behagelig Tid. Vort Forsamlingslokale har hver Gang været overfyldt, og mange kraftige Vidnesbyrd ere blevne aflagte. En Del yngre Missionærer bleve kaldte og udsendte under Konferencen.

Jeg har i den senere Tid rejst meget og overværet ikke mindre end 53 Forsamlinger, i hvilke jeg har trolig baaret mit Vidnesbyrd om det evige Evangelium, som nu bliver tilbudt denne Generation. Paa denne min Gjennemrejse i Konferencen ere elleve Personer blevne tillagte Kirken ved Daab. Paa Grund af Folkets Haardhed og Uvillie i at modtage Sandheden, kunne vore Missionærer ikke udrette saa meget, som de ønske. Enkelte Steder er man dog mere villig til at lytte til, hvad vi have at sige, Herrens Aand hviler da over dem, og de komme frem og undersøge vore Lærdomme. Under mit Ophold i Småland afholdt vi en Søndag Formiddag en stor Forsamling i Nærheden af Vestervik; efter Forsamlingen kom fire Personer frem og begjærede at blive døbte. Vi gik derfor midt paa Dagen ud i Søen og døbte dem, ved hvilken Lejlighed flere af vore Venner vare tilstede og overværede denne højtidelige Handling, som syntes at forundre dem meget, da de ikke tidligere havde set, hvorledes det gik til at blive en Sidste Dages Hellig. Vi havde kort sagt en lille Pintsefest. Jeg har forøvrigt hørt, at Flere senere ere blevne døbte paa den Kant; Med Guds Hjælp haabe vi i den tilstundende Vinter at skulle kunne udrette noget Godt iblandt vore Medmennesker.

Det er forskrækkeligt, hvor denne Slægt har liden eller ingen Tro paa den almægtige og levende Gud. Man faar det bedste Begreb herpaa ved at missionere iblandt dem. Naar man taler med dem om Synd og Ugudelighed, som Enhver kan se, saa sige de selv, at som Tilstanden nu er, kan Verden ikke længe bestaa. Gamle, erfarne og forstandige Mænd sige om deres egne Kirkesamfund, at de ere raadne og ville ikke længe kunne bestaa. Dog naar vi forkynde dem, at Herren, den store Jehova, har talet til Jos. Smith og Andre i disse vore Dage, ville de ikke tro det, men raabe Bedrageri osv.

Jeg vil slutte min Skrivelse for denne Gang med en kjærlig Hilsen til Dem og Alle i Nr. 14.

Deres Broder i Pagten
Sam. Johnson.

Danmark.

Aarhus den 7de Novbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Modtag min Tak for de behagelige Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab under sidst afholdte Konference, det var en Fest for mig og de Hellige, og vi følte til at sande Salmistens Ord: „Det er saa godt, naar Brødre bo tilsammen."

Det kunde synes, at Evangeliet ikke har havt saa stor Fremgang som før, idet kun 65 Sjæle ere blevne tillagte Kirken siden sidste Konference (circa 5 Maaneder), medens 85 ere emigrerede og saaledes Antallet formindsket; men jeg føler tilfreds, vidende, at naar vi have gjort vor Pligt, vil Herren saa gjøre Resten; og jeg er overbevist om, at vi skulle se dette Værk samle mange Ædle til sin Fane, der fører Mottoet: „Sandhed, Tro og Dyd." Det er just disse Ting, som Verden i Dag mangler, og uden hvilke Principier Ingen er i Stand til at nærme sig vor Fader i Himlen. De takkes for den tilsendte „Deseret

News". Jeg ser deraf, at et betydeligt Antal Missionærer ere blevne kaldte baade til Amerika og Europa, hvilket er et Vidnesbyrd for mig, at Herren har flere Faar, som han ønsker at have indsamlet paa Jorden. Jeg ser ligesaa, at Dommer Mc. Kean har begyndt et nyt Angreb paa Polygamiet. Hvad mon han vilde have gjort ved Abraham, Jakob, Moses og Profeterne, havde de levet i Utah? Det synes ikke, at være raadeligt for dem at vende tilbage til Jorden, saa længe Mc. Kean er Dommer, i det Mindste ikke til den Del af Jorden. De Kristne synes ikke at lide den Slags Mænds Selskab, og dog tale de om at blive henbaaret af Englene i Abrahams Skjød; men det skal vel forstaas aandeligt! —

Jeg kan bringe Dem den Nyhed, at den syge Pige i Sleth er død. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet, bærende Vidnesbyrd til Besøgende paa sit Dødsleje. Hun glædede sig over, at Herren har forordnet Daab for de Døde, hvilken Ordinance hun, paa Grund af sin langvarige og ondartede Sygdom, ikke kunde modtage i Kjødet, uagtet hendes store Ønske dertil. Jeg var med til hendes Begravelse og havde en ypperlig Lejlighed til at bære Vidnesbyrd for Mange, hvoraf jeg tror Nogle længe ville erindre, hvad de hørte. Jeg traf en Skolelærer, som samtidig med mig var til Prøve-Examen ved Ranum Seminarium i 1854. Jeg greb Lejligheden til at fortælle ham, at jeg ikke var bedrøvet over, at min Vej havde ført mig sammen med de Sidste Dages Hellige. Nej, jeg vil hellere prædike Kristi Evangelium uden Pung og Taske, end forkynde Løgn og fylde de Unges Hjerte med Falskhed, for det bedste Skolelærer-Embede i Danmark. Siden Konferencen ere Nogle blevne tillagte ved Daab, og Flere staa nær. Men Djævelen bruger ogsaa sin Magt og prøver paa at drage tilbage dem, som staa paa svage Fødder; men jeg haaber, vi skulle frelse de Gode ved at give gode Raad itide. En af Mørkets Fyrsters virksomste Midler er Forlovelse. De forestille sig meget hengivne, i det Mindste indtil de have opslugt deres Rov.

Jeg vil nu slutte mit Brev med mange venlige Hilsener til Dem og Brødrene paa Kontoret fra de Hellige her og mine trofaste Medarbejdere, men især fra Deres i den evige Pagt forbundne Broder og Ven

P. C. Geertsen.

Hvad er Lykke?

(Fra „Womans Exponent.")

Enhver af os har sine egne Anskuelser med Hensyn til, hvad der vilde være til vor egen sande Lykke, hvilket naturligvis er fuldkommen rigtig; thi da vi ikke Alle ere ens dannede, kunne vi neppe være kompetente nok til at bedømme hinandens Evner og Egenskaber som Betingelser for virkelig Lykke. Naar vi kaste et Blik omkring os og beskue, hvor Meget Folk besidde, hvor megen Formue, Kom-

fort, Luxus og Elegance de end kunne ophobe omkring sig, er der dog i alt dette en Mangel paa sand Lykke, hvorfor vi naturligt nok vende vore Tanker indad og spørge vore egne Hjerter, hvad der mangler, for at vi kunne være lykkelige.

Alle skulle søge hos sig selv efter Evnen til og Udviklingen af vor Lykke, og dog ville de ikke finde mere end halvt af, hvad de søge. Tilfredsstillet Egenkjærlighed giver undertiden kun halv Tilfredshed uden nogen virkelig Fasthed eller grundig Varighed; vi skulde vise os værdige til at erholde Lykke ved at være vise og forstandige og skattere det Gode og Skjønne. Flid, Orden, Hengivenhed og Ydmyghed ere indledende Egenskaber til Lykke.

Der gives i Verden mange Ting, som synes at være Grundbetingelser for Lykke. Om vi lytte til Smiger, vil den kun bringe os Skuffelse, Sorg og Kummer. De pyntede Efterabere af Moden, som ustadig flagre omkring i deres Sommerfugle-Dragt og som ere frivillige Slaver af den „gyldne Lænke", der fastholder dem, ere kun lykkelige i Øjeblikket; og som oftest er der „en Sky paa Panden" eller et „Suk paa Læben" af de fleste af dem. Omendskjondt den Lærde, Billedhuggeren, Videnskabsmanden og Digteren Alle kunne opnaa stor Ære og Anselse ved Resultatet af deres Grandskning, Studium og Opfindelser, ere de alligevel ikke fuldkommen tilfredse, men stræbe af al Magt efter Noget, de ikke kunne opnaa. Hvor store Erobringer Følgen af Ærgjerrighed end kunne bringe, efterlader den dog sine Dyrkere i en rastlos og ulykkelig Tilstand.

I, som ere unge, forstandige og fri, hvad mangler der i Eders Lykke? I ere opfyldte af Haab, Mod og Tro til Fremtiden, men dette er Eder ikke tilstrækkelig. I ere for forstandige til at tro, at Indflydelse eller „en lille Smule Myndighed" over Andre vil kunne yde Eder en vedvarende Lykke, men hvad er det saa, der mangler? Er det Kjærlighed, Hengivenhedens Styrke? Det er ganske vist en relativ Lykke, men hvor er Pantet paa Kjærlighed, der er saa uendelig kostelig og sjelden i sin Fylde, naar Alt omkring os røber slet dulgt Begjærlighed, troløst Venskab og ukydske Ønsker? Der er ligeledes en Slags Lykke, der er en Følge af at gjøre godt, men saa er der strax den ubehagelige Bevidsthed tilstede, at Ens Hjælpekilder ere utilstrækkelige og de Trængendes Antal for stort.

Vi kunne saaledes opregne alle Betingelserne for individuel Lykke og ville faa Tusinder af Beviser for, at hvis vi ikke i os selv have Midlerne til at opnaa Lykke, kunne ikke al Verdens Rigdom, Magt og Hæder eller verdslig Visdom sætte os i Besiddelse deraf. Og dog, hvem søger Lykken hos sig selv? Menneskekjærlighed er noget, der ligesom binder os til Andre med et fast og varigt Baand og som opretholder det Samfund, i hvilket vi leve; vi maa elske vor Næste som os selv, maa „gjøre imod Andre, hvad vi selv maatte ønske, de skulde gjøre imod os." Og naar vi overveje, hvormeget vi komme tilkort heri, hvor aldeles fjernt vi ere fra disse væsentlige Betingelser, kunne vi til en vis Grad fatte Storheden af det Værk, vi maa fuldende, før vi kunne opnaa den Lykke, som en ophøjet Sjæl virkeliggjør i Selvopofrelse . . .

Da sand Lykke synes at være den fulde Udvikling af en stor Mængde ophøjede Egenskaber, burde vi søge at dyrke enhver god Tilbøjelighed i os, for Exempel Hengivelse i Herren, ædel Overbærenhed, øm Medlidenhed, kristen Barmhjertighed, Pligten med dens Glæder og Sorger, og da vi „ikke kunne drikke den ganske Sø, lad os saa nøje os med Dug-

gens Draaber.[1] Men under alle Omstændigheder er denne udødelige Higen efter Lykke en af Guds Forjættelser til Menneskeslægten.

Sandhed er al Lykkes Grundvold. Da Frelseren viste sig her paa Jorden, var han iklædt den simple, ligefremme Sandhed og bevæbnet med Evangeliets simple og dog tilstrækkelige Kraft. Han betragtede Tingene, som de vare, revsede det Onde og Ugudelige og forelagde tydelig Menneskene det sande Storheds og Herligheds System. Hans Lærdomme og Liv var ikke alene en Række Fakta og Principer, som ethvert Barn kunde forstaa, men han lovede tillige dem, der vilde antage ham, Trøsteren, ja, den Sandheds Aand, som det er vor Rettighed at erholde, naar vi ville leve derfor; og med Guds Aand boende i vore Hjerter, ville vi være i Stand til at kunne skjelne imellem Sandhed og Vildfarelse, og følgelig blive ledet ind i al Sandhed, hvorved vi ville kunne sikre os Nydelsen af evig Lykke.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“.)

(Fortsat).

Ingen uden de, der ere bekjendte med Omstændighederne, hvori Folket var stillet før og efter de forlode Nauvoo, kan forestille sig de Vanskeligheder, som Præsident Young og hans Brødre af de Tolv havde at gjennemgaa ved at lede Folket frem i Ørkenen. Hans Ansvar var naturligvis langt større end alle de Andres tilsammen, thi han var Lederen. Alle søgte Raad og Vejledning hos ham. Om Nogen var i Nød, henvendte man sig til ham om Hjælp. Hvis der opstod Vanskeligheder, maatte han se at bilægge dem. Byrden og Ledelsen af Lejrens Anliggender paahvilede ham, og der krævedes stadig Paapassenhed for at kunne opretholde en god Orden i Lejren, ligeledes fordredes der Indsigt i at ordne Alting passende for Rejsen og lede Mændenes Arbejde paa den heldigste Maade. Lad os fremsætte nogle Exempler, at man kan danne sig et Begreb om Vægten af det Ansvar, som i de Dage paahvilede Præsident Young.

Hundreder af Mænd forlode Nauvoo og satte over Floden omtrent paa samme Tid som Apostlene. Mange af dem havde kun en ringe Del Levnetsmidler med, hvortil kom, at Trækdyrene og Vognene, som de førte med sig, kun vare udrustede i den Hensigt at hjælpe de ledende Mænd at flytte og medtage Kirkens Ejendele. Der tilbragtes tre Uger i Lejr ved Sugar Creek, indtil det tilstrækkelige Antal Trækdyr var tilvejebragt, for at de offentlige Ejendele kunde blive førte med det ledende Kompagni, dog var der endnu en halvtredsindstyve Trækdyr tilbage, der tilhørte Familier, som sandsynligvis vilde have kommet til at vente, indtil de selv havde kunnet forskaffe sig det Fornødne til Rejsen. Medens Præsident Young og de

andre Apostle vare der, viste det sig, at otte hundrede Mennesker kun vare forsynede med Levnetsmidler for fjorten Dage. Lejren var ikke mer end 150 (eng.) Mile fra Nauvoo, da Præsident Young, som var tagen ud med 1 Aars Provision for sin Familie, havde uddelt det Hele. De andre Apostle vare i den samme Stilling. Dette var en meget vanskelig og besværlig Tid. De Mænd, som burde have gaaet i Spidsen og udfundet et passende Sted til Hjem for de Hellige, bleve holdte tilbage. Det syntes, som om Folket var fast besluttet paa ikke at lade dem fortsætte Rejsen. De besværliggjorde ikke alene deres Bevægelser ved at forlange Hjælp og selv benytte Trækdyrene, som skulde have været anvendte til at hjælpe dem paa Rejsen, men de øvede Tro paa, at de tolv Apostle ikke vilde komme noget længere frem end dem selv. I Nauvoo derimod var der Hundreder, som stadig bade og bønfaldt Herren om, at de maatte blive i Stand til at overtage Ledelsen af Lejren. Alt dette forsinkede Rejsen, og Lejren bevægede sig saa sagte fremad, at da Præsident Heber C. Kimball engang talte om denne Gjenstand, bemærkede han, at det vilde tage Aar, inden man naaede Bjergene.

Men medens Ovenstaaende bevirkede Forvirring og Forstyrrelse, var der noget Andet, som var af en mere pinlig Natur. Der var nemlig Mænd i Lejren, som ikke vilde lade sig styre eller lede. En af disse var en fremragende Mand, som, istedetfor at foraarsage Forstyrrelse, skulde have søgt paa at afværge den. Biskop George Miller var uregjerlig, han vilde ikke efterkomme Ordren eller lade sig kontrollere. Præsident Young maatte til Slutning sige ham, at han vilde blive forbudt Adgang til Lejren, ifald han ikke omvendte sig. Dette syntes at have nogen Virkning paa ham for en Tid, dog viste det sig, at det kun var midlertidig. Han vedblev at gjøre Forberedelser til selv at tage bort og rejse naar og hvor det behagede ham. Naar et Menneske er i Besiddelse af en saadan Aand, som den, han havde, er det let for en Guds Tjener at vide, hvad Udfaldet vil blive. Præsident Young bemærkede ved én Lejlighed, at Biskop Miller søgte hastig at stille sig fra sine Brødre, men at det endnu ikke vilde lykkes ham; dog vilde han blive stillet i en Forlegenhed, sagde han, hvor han vilde paakalde hans (Brighams) og Lejrens Hjælp. Denne Forudsigelse gik bogstavelig i Opfyldelse ikke mange Maaneder efter. Han selv og Selskab kom i saa ubehagelige Omstændigheder ved deres Dragen iforvejen, at man maatte sende dem Hjælp. Inden ét Aar fra denne Tid apostaserede han ligefrem, forlod de Helliges Lejr og drog til Texas, hvor Lyman Wight, tidligere en af de Tolv, var tagen hen. Han forblev dog ikke længe der, men flyttede fra denne Del af Landet til Strang. Kort efter døde han.

Der var Andre foruden ham, hvis Opførsel var i højeste Grad smertelig for Herrens Tjenere. Der var saaledes nogle Mænd i enkelte af Kompagnierne, som naar Lejlighed gaves, søgte at bringe falske Penge i Cirkulation blandt Folket. Dette bragte Vanære over hele Lejren, thi naar en Mand, som kalder sig en Sidste Dages Hellig eller „Mormon", begaar en slet eller ond Handling, er det i Almindelighed ikke ham alene, der bliver dadlet, men det bliver som oftest tilregnet hele Folket. En Dag, da Præs. Young og Kimball stode og talte sammen ved den Sidstes Telt, hørte de nogle stærke Raab fra en noget borteliggende Lejr. De ilede strax til Stedet og fandt, at Hovedmanden for Lejren var oppe at skjændes med en to, tre andre Personer om nogen Ejendom. Det viste sig, at

denne Mand havde ladet én af disse Andre faa nogle falske Penge, hvormed han skulde kjøbe Ejendom og saa dele Udbyttet sammen. Manden, hvem disse Penge vare givne, havde ikke betalt ham den Andel, hvorom de vare blevne enige, hvoraf Trætten opstod.

Ethvert ærligt Menneske vil let kunne forstaa, hvor afskyelig og modbydelig en saadan Fremgangsmaade maatte være for Mænd som Præs. Young og Kimball. Førstnævnte irettesatte dem skarpt for deres Opførsel og sagde til Hovedmanden, at han ikke kunde styre sig selv, sin Familie eller et Kompagni, og at medmindre han omvendte sig og ophørte med sin Uredelighed, vilde Herrens Haand være imod ham og enhver Anden, som nedlod sig til en saadan Slethed.

Hans Ord gik bogstavelig i Opfyldelse. Han og hele hans Familie bleve Apostater og temlig æreløse Folk; man kunde tydelig se, at Herrens Haand var imod dem. Den Mand, til hvem han ogsaa gav de falske Penge til Udstedelse, tabte ligeledes sin Stilling i Kirken og faldt fra.

Saa var der Mænd, som brøde Sabbaten og viste Ligegyldighed i at opfylde deres Pligter. Der var Andre, som vare egenkjærlige og ikke brøde sig om deres Medbrødres Rettigheder. Vi ville anføre et Exempel for at klargjøre dette. En af Brødrene, som var bleven beskikket til at indkjøbe Korn, af hvilket der fandtes kun ganske lidt i Lejren, tilkjøbte sig en betydelig Mængde for tyve Cents pr. Bushel, hvilket skulde betales i Fjæder. Man vil uden Tvivl synes, at Fjæder var et besynderligt Betalingsmiddel, og om ikke dette blev nærmere forklaret, vilde man undre sig over, hvorfra man fik Fjæder i Lejren til at kjøbe Korn for. Men dette var af de Fjædersenge, som de Hellige skilte sig af med for at faa Foder til deres Dyr og, i visse Tilfælde, Føde til dem selv. De solgte ikke alene deres Fjædersenge, men ogsaa deres Lertøj, Kjøkkentøj, Husgeraad og saadanne Ting, som de muligvis kunde undvære. De syntes, de vare blottede nok for Ting, da da de forlode Nauvoo, men da de vare vante til Gjenvordigheder, vare de villige i at afstaa de Gjenstande, som de under andre Omstændigheder ellers vilde have anset for uundværlige. Dette gjorde de for den Kjærlighed, de havde til Jesu Kristi Evangelium, og de, som virkelig vare besjælede af denne Hengivenheds Aand,, glædede sig og vare lykkelige over at gjøre disse Ting.

(Forts.)

Blandinger.

Arbejd for det andet Liv, som venter Dig, og overvej Tiden, som det maa medtage.

Vær ædel, og den Ædelhed, som bor i Andre, slumrende, men aldrig død, vil rejse sig i Majestæt for at møde din egen.

Stræb at være saa venlig, overbærende og eftergivende som mulig, baade imod Ven og Fjende.

Den, som følger Herren fuldkommen, vil finde, at Godhed og Barmhjertighed stedse følge ham.

Det skulde ikke afskrække os, om vor Godhed bliver upaaagtet; det har sin Indflydelse alligevel.

Livet er en Reise, der stadig bringer nye Afvexlinger.

Mange løbe omkring efter Lykke, ligesom en distraheret Mand jager om efter sin Hat, medens han har den paa Hovedet eller i Haanden. (W. E.)

Pavens Mening om Ægteskabet. Da Pave Pius den Niende fik at høre, at den oprørske Pater Hyacinthe havde giftet sig, skal han være bleven meget glad og have raabt: „Lovet være alle Helgene! Trosfornægteren vil blive tugtet med sit eget Ris! Forsynets Veje ere uransagelige!"

Behørig Selvtillid. (Af en Samtale i et engelsk Vittighedsblad.) Hr. Bilboquet, kaldende sig akademisk Kunstmaler: „Som jeg siger Dem, Højstærede! Hemmeligheden ved den sande Kunst er gaaet tabt, og at kunne male, hører snart alene Fortiden til. Der lever endnu kun tre Mænd, som fortjene Navn af Malere." Hans Patron og Beundrer: „Ja, ganske vist. Og sig mig, Hr. Bilboquet, hvem disse tre Mænd ere." Hr. Bilboquet: „Jeg er den ene af dem; jeg har forglemt Navnet paa de to andre."

En mærkelig Bryllupsceremoni fandt, skriver det engelske Blad East Sussex News, i Begyndelsen af forrige Maaned Sted under Tilstrømning af en Masse Mennesker. Bruden havde nemlig ingen Arme, saa at Vielsesringen maatte sættes paa den tredie Taa paa den venstre Fod. Efter Vielsen indførte hun sit Navn i Kirkebogen med en Pen, som førtes af den højre Fod, og Alle fandt, at hun skrev en smuk Haand.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.